

Arrest

nr. 292 361 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2022 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van zijn echtgenote van Griekse nationaliteit die in België verblijft.

Op 2 februari 2023 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2022 werd ingediend door:

*Naam: S.
Voorna(a)m(en): O.
Nationaliteit: Albanië
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn echtgenote, S.S. [...] met de Griekse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40bis, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Duitse autoriteiten. Hij staat op heden geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II). Betrokkene werd door Duitsland (DEP170110408063000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan en werd veroordeeld voor zowel drugshandel - waarbij er sprake was van grote hoeveelheden drugs die hij bij zich had - als valsheid in geschriften.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 12.01.2022 een huwelijk is aangegaan met de referentiepersoon, afgesloten in Albanië. Een huwelijk geeft betrokkene echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze hem de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Op 12.07.2022 vestigde referentiepersoon zich in het Rijk, komende van Nederland. Op 05.08.2022 vestigde betrokkene zich op hetzelfde adres te Maasmechelen, maar het is onduidelijk van waar betrokkene kwam. Uit het administratief dossier kan niet worden vastgesteld dat betrokkene en referent samen verbleven in Nederland noch dat zij - indien hij er zou verbleven hebben - een gezinsleven bestendig hebben alvorens referentiepersoon naar België kwam. Bovendien zou dit ook ingaan tegen het door Duitsland uitgevaardigde inreisverbod in het Schengengrondgebied. Het feit dat mevrouw zich eerder vestigde in België toont aan dat zij steeds gebruik kan maken van haar recht op vrij verkeer indien zij zich niet door mijnheer zou kunnen laten vergezellen, daar in het verleden bewezen werd dat dit geen probleem was. Bovendien zijn betrokkene en zijn echtgenote allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Referentiepersoon kreeg daarenboven zelfstandig het verblijfsrecht wat onderschrijft dat referentiepersoon kan voorzien in haar eigen

levensonderhoud. Toen betrokkene zich vervoegde met referent was het inreisverbod reeds een lange tijd geldig. Het kan dus redelijk gesteld worden dat zowel betrokkene als referent zich er bewust van waren dat een gezamenlijk gezinsleven in een van de landen behorend tot de Schengenzone niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de Schengen te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij SIS-geseind staat hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft voormelde seining waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben die de seining kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het wel degelijk in voege. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang de seining van kracht is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert verzoeker onder meer het volgende aan:

"De bestreden beslissing bevat geen voldoende gefundeerde motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Verwerende partij kan een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een Unieburger die gebruik maakte van het vrij verkeer namelijk niet 'onbestaande' verklaren of weigeren omwille van een eerder inreisverbod dat aan deze derdelander opgelegd werd in toepassing van artikel 74/11 Verblijfswet (Vw). Ook niet wanneer er géén onderlinge afhankelijkheid blijkt te bestaan tussen het familielid en de Unieburger, waardoor de Unieburger niet gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De K.A.-rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ) waarnaar de bestreden beslissing verwijst is immers alleen van toepassing op derdelands familie van statische Unieburgers, niet op familie van niet-statische Unieburgers die gebruik maken van hun vrij verkeer. De referentiepersoon die de Griekse nationaliteit bezit en in Nederland heeft gewoond met verzoeker is een niet-statische unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer. De gezinshereniging tussen 'vrij verkeer' Unieburgers en hun familie kan alleen beperkt worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid, bij gebruik van valse documenten of bij fraude. Ook een inreisverbod dat opgelegd kan worden aan Unieburgers en hun familie in de zin van de artikelen 44nonies en 44decies Vw, kan uitsluitend steunen op redenen van openbare orde en openbare veiligheid. Dit wordt bevestigd door het arrest nr. 260.227 van uw Raad van 6 september 2021

De RvV bevestigt deze zelfde principes ook in de situatie waar de derdelander als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied signaleerd staat op grond van art. 24 SIS II-Verordening (SIS II-Vo) ten gevolge van een inreisverbod opgelegd door een andere lidstaat (RvV arrest nr. 263.795 van 17 november 2021, en RvV arrest nr. 274.528 van 23 juni 2022), zoals in casu het geval is.

Er dient te worden vastgesteld dat de aanvraag werd ingediend als familielid van een Unieburger die het recht op vrij verkeer geniet. Het verblijf als familielid van een Unieburger betreft een declaratoir recht. Als

na het onderzoek van de aanvraag vaststaat dat hij voldoet aan de grondvoorwaarden van het recht op vrij verkeer, dan wordt hij dus geacht dit recht op vrij verkeer te hebben gehad vanaf de aanvraag.

Bijgevolg kan verwerende partij zijn aanvraag niet weigeren omwille van de seining op grond van art. 24 van de SIS II-Vo, zonder eerst na te gaan of hij begunstigde is van het recht op vrij verkeer. Er zijn namelijk twee mogelijke situaties:

Ofwel hij is een begunstigde van het recht op vrij verkeer, en dan valt hij binnen het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn. In dergelijke geval kan de aanvraag niet worden geweigerd omwille van de seining in het SIS. Het recht op vrij verkeer van een derdelands familielid van een Unieburger kan immers enkel beperkt worden om redenen van openbare orde, ook wanneer hij gesignaleerd is (art.27, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en art. 43 Vw). De Schengengrenscore mag namelijk geen afbreuk doen aan de rechten van personen die onder het vrij verkeer vallen (zoals bepaald in art. 3.a. Schengengrenscore).

Hieruit volgt dat verwerende partij eerst had moeten nagaan of de betrokkene kon worden beschouwd als familielid van een Unieburger. In voorkomend geval kan het inreisverbod opgelegd door de Duitse autoriteiten en de daaraan gekoppeld seining in het SIS geen beletsel vormen voor het toekennen van een verblijfsrecht.

Er dient ten slotte benadrukt te worden dat ook hier de afhankelijkheidstoets bepaald in het arrest K.A. niet aan de orde is, omdat dit arrest betrekking had op een gezinshereniging met een "statische" Belg. Dit betreft een volkomen andere situatie dan in casu aan de orde is.

Verzoeker dient sinds zijn huwelijk niet langer als een derdelander in de zin van de Terugkeerrichtlijn kan worden beschouwd, maar als een derdelands familielid van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer. Bijgevolg moest verwerende partij eerst onderzoeken of zijn situatie valt onder artikel 40bis Vw en hij op deze verandering van hoedanigheid kan aanspraak maken. Zolang dit onderzoek niet is gevoerd, kan het inreisverbod hem niet worden tegengeworpen. In het arrest nr. 235.596 van de Raad van State van 9 augustus 2016 bevestigt de Raad van State dat familieleden van een Unieburger die zijn recht van vrij verkeer uitoefent niet kunnen worden onderworpen aan een inreisverbod op grond van de Terugkeerrichtlijn.

Ten slotte dient er op gewezen te worden dat verwerende partij de weigering niet motiveert om redenen van openbare orde, hoewel het inreisverbod zelf wel steunt op openbare orde feiten. De weigering stoelt dus niet op art. 43 en 45 Vw.

[...]

Uit heel het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt:

"1.De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, 5de lid van Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker kreeg een inreisverbod opgelegd door de Duitse autoriteiten nadat verzoeker is veroordeeld door de rechtbank van Wiesbaden tot een gevangenisstraf van 3 jaar en 3 maanden doordat verzoeker was opgepakt met 9.685kg Marihuana en 665gram cocaine. (zie DEP170110408063000001).

Op 12.01.2022 trad verzoeker vervolgens in het huwelijk met een Nederlandse vrouw. Hij diende op 5/8/2022 op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan.

Het wordt niet betwist dat de Nederlandse echtgenote van verzoeker, als Unieburger, verblijfsgerechtigd is in België in het kader van de uitoefening van haar recht op vrij verkeer.

Uit de voorliggende stukken blijkt tevens dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, in het kader van artikel 52, § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit. Uit deze bepaling volgt dat de gemeente een bijlage 19ter moet afleveren wanneer de identiteit en familieband zijn bewezen.

Verweerder weigert verzoeker evenwel een verblijf van meer drie maanden als echtgenoot van een Nederlandse vrouw, omwille van het inreisverbod dat hem werd opgelegd door de Duitse autoriteiten, dit is voor zijn huwelijk met een Nederlandse vrouw en, in het verlengde hiervan, omdat evenmin een bijzondere band van afhankelijkheid blijkt overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet, vormt de omzetting van artikel 2, lid 2, a) en artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001).

Het Duitse inreisverbod dat van kracht is in de Schengenzone heeft een Europese draagwijdte en is dan ook een toepassing van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore.”

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: 1. ‘onderdaan van een derde land’: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore (eigen onderlijnen);”

Artikel 2 punt 5 van de Schengengrenscore bepaalt:

“Definities In deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”: a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent; b) [...];”

De kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, beschikken over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in de Burgerschapsrichtlijn gestelde voorwaarden. In deze zin kent artikel 40bis, §§ 3 en 4 van de vreemdelingenwet een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Unieburgers, vermeld in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet, voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de identiteit van verzoeker en de gezinsband tussen verzoeker en zijn echtgenote worden betwist. Het wordt niet betwist dat verzoeker de partner is van de Griekse referentiepersoon, in de zin van vermeld in artikel 2, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, en dat deze laatste in België woont en van wie kan worden aangenomen dat zij haar rechten van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend.

De gezinshereniging tussen Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, kan enkel beperkt worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid of indien valse documenten werden gebruikt of fraude werd gepleegd. Het niet in aanmerking nemen van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als een beperking van de vrijheid van verkeer en verblijf van de Unieburger of zijn familielid.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker is op 11/1/2017 in Duitsland is opgepakt met 9.685kg Marihuana en 665gram cocaine. (zie DEP170110408063000001) en dat de Rechtbank van Wiesbade (Duitsland) verzoeker heeft veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar en 3 maanden.

Het begrip 'openbare orde' wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken."

Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54, Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

Het staat vast dat verzoekers zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt.

Verzoeker is een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij verwijst naar artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet doordat verzoeker SIS-geseind is.

Het verblijf als familielid van een burger van de Unie betreft een declaratoir recht. De afgifte van de verblijfskaart doet geen nieuwe rechten ontstaan, maar is de handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van het Unierecht vaststelt (HvJ 25 juli 2002, MRAX, C-459/99, nr. 74). In casu voldoet verzoeker niet aan de grondvoorwaarden om het recht op vrij verkeer te genieten.

Het HvJ in het arrest K.A., zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (§ 57), sprak zich uit als volgt:

"Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrani, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te

verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde aan deze rechtspraak van het HvJ is tegemoet gekomen en heeft onderzocht of er aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend tussen de verzoekende partij en zijn echtgenote.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Op 12.07.2022 vestigde referentiepersoon zich in het Rijk, komende van Nederland. Op 05.08.2022 vestigde betrokkene zich op hetzelfde adres te Maasmechelen, maar het is onduidelijk van waar betrokkene kwam. Uit het administratief dossier kan niet worden vastgesteld dat betrokkene en referent samen verbleven in Nederland noch dat zij – indien hij er zou verbleven hebben – een gezinsleven bestendig hebben alvorens referentiepersoon naar België kwam. Bovendien zou dit ook ingaan tegen het door Duitsland uitgevaardigde inreisverbod in het Schengengrondgebied. Het feit dat mevrouw zich eerder vestigde in België toont aan dat zij steeds gebruik kan maken van haar recht op vrij verkeer indien zij zich niet door mijnheer zou kunnen laten vergezellen, daar in het verleden bewezen werd dat dit geen probleem was. Bovendien zijn betrokkene en zijn echtgenote allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Referentiepersoon kreeg daarenboven zelfstandig het verblijfsrecht wat onderschrijft dat referentiepersoon kan voorzien in haar eigen levensonderhoud. Toen betrokkene zich vervoegde met referent was het inreisverbod reeds een lange tijd geldig. Het kan dus redelijk gesteld worden dat zowel betrokkene als referent zich er bewust van waren dat een gezamenlijk gezinsleven in een van de landen behorend tot de Schengenzone niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.”

De gemachtigde heeft immers, op grond van de hem gekende gegevens die door de verzoekende partij niet in concreto worden ontkracht, op gemotiveerde wijze een afhankelijkheidsonderzoek doorgevoerd.

Trouwens, verzoekende partij brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn echtgenote waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018.

De gemachtigde heeft een afhankelijkheidsonderzoek gedaan tussen verzoeker en zijn Griekse echtgenote. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Verzoeker kan geen aanspraak maken uit de rechten die voortvloeien uit de Burgerschapsrichtlijn. Om deze reden kan verzoekende partij zich dan niet nuttig op artikel 20 VWEU beroepen.

Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat werd nagegaan of de verzoekende partij over een dergelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn echtgenote beschikt dat hij kan puren op een afgeleid verblijfsrecht, wat niet het geval is.

Dit op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen.
[...]"

2.3. Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Griekse echtgenote die in België verblijft, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

[...]"

Ze vormt de omzetting van artikel 2, lid 2, a) en b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie MVT bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001).

De verwerende partij weigert het recht op verblijf. Zij stelt dat er, naast de voorwaarden conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, ook aan nog andere voorwaarden voldaan dient te worden: *“enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.”* Zij wijst erop dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Duitse autoriteiten en dat hij op heden geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied in toepassing van artikel 24 S.I.S. II-Verordening. Zij wijst erop dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan en veroordeeld werd voor drugshandel en valsheid in geschriften. Vervolgens beoordeelt zij, overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het arrest K.A.), of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend en concludeert zij dat dit niet het geval is. Zij besluit dat verzoeker niet beschikt over het recht tot binnenkomst in België, aangezien hij SIS-geseind staat en hij zich bevindt onder artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en als zodanig in illegaal verblijf is.

Verzoeker brengt daar tegen in dat de verwerende partij de aanvraag niet kan weigeren omwille van de seining op grond van artikel 24 SIS II-Verordening en evenmin op grond van het inreisverbod waarnaar wordt verwezen.

De Raad stelt vast dat het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat verzoeker niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet, zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, omdat hij overeenkomstig artikel 24 van de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (de SIS II-Verordening) ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS. Deze seining wordt niet betwist.

Artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij de wet van 16 december 1996 en beoogde uitvoering te geven aan de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen van 19 juni 1990. De bepaling werd sindsdien meermaals gewijzigd, de laatste maal bij wet van 8 mei 2017. De memorie van toelichting bij die wet wijst erop dat het de bedoeling was de terminologie aan te passen aan de actuele Europese regelgeving inzake het SIS.

Artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet luidt thans als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

[...].”

Deze bepaling sluit aldus aan bij artikel 6.1.d. van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscodel), waar het grotendeels mee overeenstemt. Deze laatste bepaling luidt:

“Artikel 6

Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden

[...]

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;”

Artikel 3.a. van de Schengengrenscodex bepaalt dat de Schengengrenscodex van toepassing is op iedereen die de binnen- of buitengrenzen van de lidstaten overschrijdt, onverminderd de rechten van de personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen.

Artikel 24 van de SIS II-Verordening bepaalt de gronden voor signalering in het SIS-systeem. Zo voorziet artikel 24.2 dat een onderdaan van een derde land kan worden gesignaleerd omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 24.3 bepaalt dat een signalering kan worden opgenomen ten aanzien van de onderdaan van een derde land tegen wie een maatregel tot verwijdering, weigering van toegang of uitzetting is genomen die een verbod op binnenkomst, een verbod op verblijf behelst of daarvan vergezeld gaat.

Artikel 25 van de SIS II-Verordening bepaalt verder dat een signalering van een onderdaan van een derde land die het recht van vrij verkeer binnen de gemeenschap geniet, enkel mogelijk is op basis van voorschriften van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

De redenen waarom het inreisrecht en het verblijfsrecht van onderdanen van een derde land die recht op vrij verkeer geniet mag worden beperkt, worden bepaald in Hoofdstuk VI van de Burgerschapsrichtlijn en betreffen enkel redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Dit wordt ook bevestigd in het Uitvoeringsbesluit 2013/115/EU van de Commissie van 26 februari 2013 tot vaststelling van het Sirene-handboek en andere uitvoeringsmaatregelen voor het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (hierna: het Sirene-handboek). In voetnoot 33 van het Sirene-handboek wordt eraan herinnerd dat aan een persoon die het recht van vrij verkeer geniet de toegang of het verblijf slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen, en aan de andere criteria van artikel 27, lid 2 van de richtlijn moet zijn voldaan. In artikel 27, lid 2 wordt bepaald:

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Ook voetnoot 34 van het Sirene-handboek herinnert eraan dat overeenkomstig de Burgerschapsrichtlijn de uitvoerende lidstaat geen beperking mag opleggen aan het vrije verkeer van onderdanen van derde landen die het recht van vrij verkeer genieten, louter omdat de signalerende lidstaat de signalering handhaaft, tenzij aan de voorwaarden van de vorige voetnoot is voldaan. Voetnoot 32 wijst er verder op dat uit artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat de raadpleging van de SIS-databank geen systematisch karakter mag hebben. Indien dit onontbeerlijk wordt geacht, kan een lidstaat overeenkomstig artikel 27, lid 3 van de richtlijn de andere lidstaat verzoeken om mededeling van politieke gegevens.

Dit alles wijst er duidelijk op dat het recht op vrij verkeer van derdelanders als familielid van Unieburgers, ook wanneer deze gesignaleerd zijn, enkel kan beperkt worden om redenen van openbare orde en dat daarbij moet worden nagegaan of het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Met de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet maakte de verzoeker zich op 5 augustus 2022 bij het bestuur kenbaar als familielid van een burger van de Unie, die het recht op vrij verkeer geniet.

De Raad herinnert eraan dat het verblijf als familielid van een burger van de Unie een declaratoir recht betreft. De afgifte van de verblijfskaart doet geen nieuwe rechten ontstaan, maar is de handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van het Unierecht vaststelt (HvJ 25 juli 2002, MRAX, C-459/99, nr. 74).

Dit heeft tot gevolg dat, indien na het onderzoek van de aanvraag komt vast te staan dat de betrokken derdelander-familielid voldoet aan de grondvoorwaarden om het recht op vrij verkeer te genieten, hij geacht wordt dat recht op vrij verkeer te hebben genoten gehad vanaf het ogenblik dat hij zich kenbaar maakte als familielid van de Unieburger die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker de echtgenoot van een Griekse onderdaan is die zich in België heeft gevestigd. In artikel 40bis van de Vreemdelingenwet worden geen andere voorwaarden gesteld opdat een derdelander wordt beschouwd als een "familielid van de burger van de Unie". Derhalve valt hij onder de toepassing van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Zoals hoger aangehaald, kan in dat geval enkel om redenen van openbare orde de aanvraag worden geweigerd en moet daarbij worden nagegaan of hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker dient dan ook te worden bijgetreden waar hij aanvoert dat de aanvraag van een verblijfkaart van een burger van de Unie enkel kon worden geweigerd om redenen van openbare orde, zoals voorzien in artikel 43 en volgende van de Vreemdelingenwet.

De loutere verwijzing naar de veroordeling wegens drugshandel en valsheid in geschriften, zonder meer, volstaat niet om te doen aannemen dat toepassing werd gemaakt van deze bepalingen. Immers moet, volgens artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd, zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden en moet worden nagegaan of het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is. In casu is hierover niet gemotiveerd, net zomin als over artikel 43, §2, dat bepaalt dat wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing tot weigering van de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden te nemen, hij rekening moet houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De uiteenzetting in de nota met opmerkingen waarom de verwerende partij verzoeker als een werkelijk, voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde beschouwt kan geen soelaas bieden. Dit betreft immers een post factum motivering waarmee de Raad geen rekening kan houden.

De verwijzing, in de bestreden beslissing, naar het door Duitsland uitgevaardigde inreisverbod in het Schengengrondgebied, kan de weigering evenmin verantwoorden. Gelet op de draagwijdte ervan is het een inreisverbod in de zin van de artikelen 3, punt 6 en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Dit wordt overigens bevestigd door de verwerende partij in haar nota. Het gaat dus niet om een "inreisverbod" (of "verwijderingsmaatregel" van lange duur) in de zin van artikel 32, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn waarbij enkel de toegang tot het grondgebied van een specifieke lidstaat wordt ontzegd voor een maximumperiode van drie jaar.

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex."

Artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscodex stelt het volgende:

"Definities

In deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent; [...]."

Artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

[...]

2. „familielid”:

a) de echtgenoot;

- b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;*
- c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;*
- d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;"*

De Raad herhaalt dat artikel 2.2. a) van de Burgerschapsrichtlijn is omgezet in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag had gesteund.

Uit een samenlezing van voormelde bepalingen blijkt aldus dat de kernfamilieleden van een Unieburger, die hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend, waaronder de echtgenoot, zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Dit betekent dat verzoeker dient te worden beschouwd als "familielid van een burger van de Unie", niet langer een inreisverbod afgeleverd op grond van de Terugkeerrichtlijn, in casu het Duitse inreisverbod, kan worden tegengeworpen, zoals verzoeker terecht voorhoudt.

Door in de bestreden beslissing enerzijds de SIS-seining en het door de Duitse autoriteiten opgelegde inreisverbod aan verzoeker tegen te werpen en anderzijds geen onderzoek te voeren naar en te motiveren over de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zoals dat wordt voorgeschreven door de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan op dit vlak worden bijgetreden.

De argumenten in de nota met opmerkingen kunnen geen afbreuk doen aan voornoemde vaststellingen. Immers, de verwerende partij bevestigt in wezen dat de aanvraag slechts kan worden geweigerd om redenen van openbare orde en hiervoor werd reeds vastgesteld dat de motieven die zij daaromtrent in haar nota uiteenzet post factum zijn, zodat verzoeker er zich niet tegen kan verdedigen en zij dus niet van aard zijn om het gebrek in de bestreden beslissing te ondervangen. Waar zij nog stelt dat in de bestreden beslissing is tegemoet gekomen aan het arrest K.A. doordat de afhankelijkheidstoets werd gedaan, is dit niet dienstig, nu het voormelde arrest betrekking had op personen die -in tegenstelling tot wat thans het geval is- niet vallen onder de Burgerschapsrichtlijn.

2.4. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS